

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΕΝΟΡΟΥ ΛΟΥΪ ΡΟΥΣΣΩ

Οι θρίαμβοι του Ρουσσώ στην Όπερα της Νέας Υόρκης. Το μυθιστόρημα ενός στιλβωτού. Πώς έγινε καλλιτέχνης. Η γνωριμία του με την «μίσερ» Μπούκλεϋ. Ο γάμος του με την κόρη ενός εκατομμυριεύου. Η έκδισις μιάς ιδιότροπης ούζυγυ. Η τραγική ζωή του στη Ν. Αμερική. Πώς τον ξαναβρήκε η κόρη του Λουΐζα κλπ. κλπ.

ΛΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ ή ιστορία του ήθοποιου Λουΐ Ρουσσώ εινε ή πιο παράδοξη κ' ή πιο δραματική, που συνέθη ποτέ σε καλλιτέχνη. Γι' αυτό κιάλας σήμερα, που γραφτηκε ο ευτυχιόμενος επίλογός της, κάνει τόν γύρο όλων τών εφημερίδων του Παλιού και του Νέου Κόσμου κι' έχει κινήσει τό ενδιαφέρον όλων τών καλλιτεχνών. Εχει άρχισει δώ κ'έκοισι χρόνια, τόν καιρό δηλαδή που ο Ρουσσώ ήταν έν από τά λαμπερά «άστρα» τής Όπερας τής Νέας Υόρκης. «Ολ' οι γιαγκήδες εκείνη τήν εποχή τόν θαύμαζαν και κάθε θράδυ γέμιζαν άσφυκτικά τό θέατρο για να τόν άκούσουν και να τόν χειροκροτήσουν. «Όσο για τίς Αμερικανίδες, αυτές πειά ήσαν ζετρελαμένες μαζί του. Πλήρωνα τούς ανθρώπους τής σκηνής για να τούς επιτρέπουν να μπαίνουν κουφά τό καμαρίνι του, αγόραζαν σέ μυθώδη ποσά κάτι τό δικό του και θεωρούσαν μεγάλη ευνοία έν ο διάσημος καλλιτέχνης τούς χαμογέλουσε ή τούς έδεινε τό χέρι του.

Ο Λουΐ Ρουσσώ συγκέντρωνε πράγματι όλα τά προσόντα για ν' άρσει στις Νιουγιρκέζες. Εχει φωνή άθροισι κι' άμορφιά. Από τής έπενυμήεις κ' ύστερα από κάθε τραγουδι του αναγκάζονται να παρουσιάζεται δυο και τρείς φορές για να Ικανοποιή τούς θεατάς που τόν έλάτρευαν. «Έπειτα γυρίζει πάλι στο καμαρίνι του για να ξεκουρασθή. Έκει όμως τόν περιμέναν ή πιο ώμορφες γυναίκες τής Νέας Υόρκης, για να τού ζητήσουν έν' αυτόγραφο ή να τόν παρακαλέσουν να δεχθή να πάει σε μιά δεξίωσι που θα δίναν προς τιμήν του. Ο Λουΐ Ρουσσώ είχε συνηθισει πειά σ' αυτό τόν αδιάκοπο θαυμασμό και δέν τού έκαναν καμιά έντύπωσι όλες αυτές ή προτάσεις κ' ή τρυφερές έξομολογήσεις τών Αμερικανίδων. Για να γίνη ένας μεγάλος καλλιτέχνης είχε περάσει χρόνια τρωματικής δυστυχίας κ' είχε φτάσει ακόμη να φιλοξενηθή και σ' άσυλα τών αλητών. Όταν μιά φορά ο ρεπόρτερ τού ζητήσαν τή βιογραφία του, αναγκάσθηκε να τούς όμολογήσει ότι αυτή δέν είχε κανένα ενδιαφέρον:

«Ο πατέρας μου, τούς ειπε, ήταν ένας φτωχός εργάτης στα έργοστάσια του Κάρολ Μαλόνεϋ. Η μητέρα μου ήταν υπέρβεια. Έγώ εργαζόμουν σ' ένα στιλβωτήριο τής 46ης Λεωφόρου. Όλοι μας μένατε στο σοφίτα μιάς πολυκατοικίας στο Χουάιτ-Τσαπλ τόσο γρήγ και θρώμικη, ώστε νομίζαμε ότι κατοικούσαμε σε ύπόνομο. Ότώρα, όταν κανείς εινε είκοισι χρόνων, ή ζωή του φαίνεται πάντοτε διασκεδαστική. Γι' αυτό κι' έγώ δέν στενοχωριόμουν καθόλου για τή φτώχεια μας. Όταν δέν ειχα δουλειά, πήγαινα με τούς φίλους μου έκδρομής και τραγουδούσα. Έκείνη τήν εποχή τ' όνειρό μου ήταν ν' αποκτήσω ένα δικό μου στιλβωτήριο. Μιά ή τούχη έτοιμάσε για μέναν μιά πολύ διαφορετική κариέρρα. Μιά Κυριακή καθώς περνούσαμε από μιά έξοχική θίλλα άκουσα τούς μελωδικούς ήχους ενός γνωστού μου τραγουδιού. Κάποιος έπαιζε στο πιάνο αυτή τήν ώμορφη σερβενάτα. Ήταν τόσο γοητευτική, ώστε ξεπληρωθήκαμε στην πρασινάδα για να ξεκουρασθούμε από τήν πελοπορία και να τήν άκούσουμε καλύτερα. Ήταν μιά ώμορφη νύχτα κι' έγώ έννοιωσα τόν έναυτό μου τόσο ευτυχιόμένο, ώστε άρχισα να λέω αυτό τό τραγουδι όσο μπορούσε πιο καλύτερα. Οι φίλοι μου ειχαν μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα. Πρώτη φορά μ' άκούγαν να τραγουδω τόσο ώμορφα. Σαφηνικά τό πιάνο σταμάτησε άπότομα να παίζη. Έπειτα ξαναήρχισε πάλι. Έμεινε έτοιμαζόμεσε να συνεχίσουμε τό δρέμα μας. Έκείνη τή στιγμή όμως εβγαμε να θγαίνη από τή θίλλα ένας υπέρβειος και να μάς πλησιάζη:

«Ποιός τραγουδούσε ποστήτερα; μάς ρώτησε. Οί φίλοι μου έδειξαν έμένα.

«Έλάτε, μου ειπε τότε εκείνος, θέλει να σας δη ή «μίσερ» Μπούκλεϋ. Τής άρεσε πάρα πολύ ή φωνή σας.

«Η «μίσερ» Μπούκλεϋ ήταν ή ούζυγυ ενός θαυόπλουτου διωμχάνου. Ξετρελλάθηκε δέ τόσο με τή φωνή μου, ώστε από εκείνη τή μέρα με ανέλαθε υπό τήν προστασία της, με σπουδα-

σε και μ' έκανε έναν μεγάλο καλλιτέχνη.

Αυτή ήταν ή βιογραφία του πασιγνωστού ήθοποιού τής Όπερας ως τή μέρα που έκανε τήν πρώτη εμφάνισι του. Από τότε όμως πέρασαν τρία χρόνια. Ο «προστατευόμενος» τής μίσερ» Μπούκλεϋ ειχε γίνει τώρα ένας από τούς ένδοξους φίλους τού διωμχάνου. Κάθε θράδυ σχεδόν δειπνούσε στο σπίτι του κ' ειχε τόσο ο κειότητα μαζί του, ώστε ποτέ ο διωμχάνος δέν τού χαλούσε τό χαϊτήρι. Ο Λουΐ Ρουσσώ φυσικά δέν άργησε να κινήσει τήν προσοχή τής πεντάμορφης κόρης τού Μπούκλεϋ, τής Ιδιότροπης Τζέσου. Η πλούσια Αμερικανίδα τόν έρωτεύθηκε παράφορα και ζήτησε από τόν πατέρα της ν' άναγκάσει τόν Ρουσσώ να τήν παντρευθή. Έκείνος πράγματι έκανε λόγο για αυτό τό ζήτημα στον καλλιτέχνη. Ο ήθοποιός που ήξερε τό χαράκτηρα τής Τζέσου επειδή δέν μπορούσε ν' άρνηθή, θέλησε τολμηχά τόν να ξεκαθαρίσει από τήν άρχη τά πράγματα. Μιά μέρα λοιπόν ειπε στον ώμορφη Αμερικανίδα:

«Μις Τζέσου, έμαθα ότι θέλετε να με παντρευθήτε. Σας ευχαριστώ πολύ για τήν εμπιστοσύνη που μου δείξατε. Σαν τιμiosis έμνος άνθρώπος, πρέπει να σας άποκαλώμω μερικά μουσικά τής Ιδιωτικής ζωής μου πριν να με κάνετε ούζυγό σας. Πρέπει να έξερετε, ότι ή ζωή ενός καλλιτέχνη εινε τελείως διαφορετική από τών άλλων ανθρώπων. Έχει ώρισμένους ύποχρεώσεις. Ο ήθοποιός άνήκει περισσότερο στον κόσμο του παρά στη γυναίκα του. Θά ειμαι λοιπόν ύποχρεωμένος να δέχομαι τρυφερά έρωτικά γράμματα, προσκλήσεις και να μην ειμαι καθόλου ταχτικός σιό σπίτι μου.

Η Τζέσου που θεωρούσε τό γάμο ως τό πιο εύκολο πράγμα τού κόσμου, τού δήλωσε ότι δέχεται όλες τις άπαιτήσεις του. άρκεϊ ν' άποφάσιζε να τήν κάνει γυναίκα του.

Κι' έτσι μετά ένα μήνα, δη ή Νέα Υόρκη γύρισεσε μεγάλοπρεπώς τούς γάμους τού διάσημου ήθοποιού Λουΐ Ρουσσώ με τήν πεντάμορφη και θαυόπλουτη Τζέσου Μπούκλεϋ.

Η ευτυχία τού Ρουσσώ κράτησε όσο καιρό ειχε πάρει άδεια από τό θέατρο. Μόλις πάτησε τό πόδι του σιή σκηνή κι' εμπλέξε πάλι με τις χιλιάδες τών θαυμαστριών του, άρχισαν τά θάσανά του. Η Τζέσου από τήν πρώτη κιάλας μέρα έδειξε τήν δυσαρσκειά τής:

«Καλά θα κάνης ν' άποφεύγης αυτές τις καρακιάδες, τού δήλωσε θυμωμένη.

Μάτιας εκείνος προσπάθησε να τής εξήγηση ότι αυτό ήταν άδύνατο γιατί ζημιώνε τήν καλλιτεχνική του φήμη. Η Τζέσου έπέμεινε τόσο πολύ, ώστε ο Λουΐ Ρουσσώ τήν παρακάλεσε να χωρίσουν για να μη τήν κάνει δυστυχιομένη. Η γυναίκα του συνηθισομένη να διατάσσει και να πραγματοποιή όλες τις ιδιοτροπίες της άπεφάσισε να τόν έκδικηθή. Δέχτηκε τό διαζύγιο που τής πρότεινε για λύσι και ξαναγύρισε στο σπίτι τού πατέρα της. Τώρα όμως δλ' ή άγάπη που ειχε για τόν Ρουσσώ ειχε μεταβληθή σ' άσπονδο μίσος. Σκόρπισε πολλές χιλιάδες δολάρια, πλήρωσε άσυνείδητους κριτικούς να γράφουν διαρκώς εναντίον του, έβαζε ανθρώπους να τόν σφυρίζουν τήν ώρα που έβγαине σιή σκηνή και μετχειριστηκε κάθε μέσο για να τού καταστρέψη τήν καλλιτεχνική τού φήμη.

«Υστερ' από ένα μήνα ο Λουΐ Ρουσσώ δύνωνταν από τήν Όπερα κ' ή Αμερικανίδες τόν ξεχούσαν. Ο άτυχος ήθοποιός αναγκάστηκε να φύγη από τή Νέα Υόρκη και να προσπαθήσει να κερδίσει τή ζωή του σ' άλλες πολιτείες τής Αμερικής.

Μά ή Τζέσου Μπούκλεϋ εξακολούθησε να τόν καταδική με τούς ανθρώπους της και να τού καταστρέφει δτι πήγαινε να δημιοργήση. Σαφηνά όμως ή βιομορφη Τζέσου κατάλαβε ότι θα γινόταν μητέρα. Αυτό τήν άναστάτωσε. Άρχισε να ένδιαφέρεται πειά για τό παιδί της, που έπρόκειτο να γεννηθή και έέχασε τελείως τόν Λουΐ Ρουσσώ και τή έκδικητικά σχέδια τής.

Από τότε πέρασαν σωστά είκοισι χρόνια. Το παιδί τού Ρουσσώ ή Λουΐζα, ήταν τώρα μιά ώμορφη Αμερικανίδα. Η μητέρα της ειχε πεθάνει. Ζούσε λοιπόν με τούς συγγενείς της, χωρίς να φαντάζεται ότι ο πατέρας της κατοστραμμένος πειά γυρίζει σις πολιτείες τής Νοτιού Αμερικής με θιάσους σαλτιμπάγκων για να μπορη να κερδίσει τό ψωμί του. Έτσι πέρασε ακόμη ένας χρόνος. Ήταν τώρα είκοισιένός έτους και σύμφανα με τούς νόμους τής πατρίδος της μπορούσε να πάρη δλή τήν τεράστια κληρονομία τών Μπούκλεϋ και ν' άνοιξη τό βίαιότερο χρηματοκώσιο τής μητέρας της. Η Λουΐζα με μεγάλη συγκίνησι διάβαζε τώρα

Ο Ρουσσώ και ή κόρη του

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PREVOST

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΡΑΓΙΣΕ...

ΙΝΟΜΑΙ τόσο δειλή άμα σε σκέπτομαι, αγαπημένη μου, φοβάμαι τόσο τόν σκληρό, τόν εϊρωνικό σου γέλιο για ότι όνομάζεις «αισθηματικές θλακαίες», πού σε θεσάιδ τώω άντελώς χαμένε και δέν ξέρω πώς ν' άρχίσω για νά σοφ πώ έκείνο πού π ρ έ ρ ι νά σοφ πώ. Τ. τά θέλεις, Είμαι κι' έγω γυναίκα, δηλαδή ένα πλάσμα κουτό, άπλό, τρυφερό, χωρίς τίποτε τόν ιδιότητα πού νά με κάνη νά ξεχωρίζω άπ' τις άλλες γυναίκες...

Άμα θέλω νά μιλήσω για πράγματα πολύ προσωπικά - πολύ δικά μου - όσο κι' άν σκέπτομαι, δέν μούρχονται στά χείλη παρά φράσεις κοινές, χιλοειπωμένες...Κ' είναι τόσο δύσκολο νά τή κάω νεις κείνο πού είμαι μέσα του. Πολύ περισσότερο μάάλιστα, όταν γραφή σε σένα, Ρομπέρ μου, σε σένα πού τό κοροιδεύεις όλα...

Έτσι λίγο άκόμα και θάρχηζα τόν γράμμα μου μέ τή γνωστή φράσι: «Όταν θά διαβάσεις αυτός τις γραμμές, δέν ν θάμαι πεισά στή ζω ή...» Άλλά σκέφθηκα, πώς όταν τήν διάβασεις θά σ' έπαιναν τά γέλια, θά τήν εύρισκι, μελοδραματική, φιλολογία της δεκάρας... (Βλέπεις ξέρω καλά τις έκφράσεις σου). Κι' έτσι στασιάζω... δέν ξέρω πού πώς ν' άρχίσω... Κι' όμως, ή ξερή αλήθεια είναι πώς ν' άνω σου θάνε πεσάμηνον όταν θά διαβάσεις αυτό τόν γράμμα...

Μή γελάς, σε θερμωπαρκαλώ, άγάπη μου. Δέν εινε θεσάισα και τόσο στείσι νά πεθαίνη κανεις νέος. Καταλαβαίνεις πώς πρέπει νάχη θαρεθή τή ζωή για νά φτάσι στο σημείο αυτό... Κι' άν άκόμη δέν λυπηθής κι' ζν δέν κλάψης αυτή πού σ' έλτρει και πού θά πεθάνη προφέροντας τ' όνομά σου, μη γελάσης, αγαπημένη μου, μη κοροιδεύης... Δέν σοφ ζητάω τίποτ' άλλο άπ' αυτό... Εινε πολύ; Γι' μιά τελευταία φορά, άφησέ με νά σοφ πώ όλες τις αισθηματικές θλακαίες μου, άφησε ν' άπλόσω στο χαρτί έλλη τη δεκάριχη φιλολογία μου, πού μου θαραίνει τήν ψυχή. Θάνε ή τελευταία φορά πού σοφ σκετίζω, άγάπη μου...

«Ποτέ δέν θέλησες νά καταλάβης τήν, τρυφερότητα, τήν τελή ή ή άγάπη πούχα για σένα, Ρομπέρ. Όταν γνωριστήκαμε, δέν ήμουνα πεισά ένα άδωο παιδί - έ να σπαγό κορίτσι πού ζή μονήγν στο Παρισι και κερδίζει τή ζωή του δέν μπορεί νά μείνη άδωό - ήμουνα όμως άγνή, Ρομπέρ, σ' τό σοφ τό όρκίζομαι!... "Ησοσε ο πρώτος άντρας πού μούγε μιλήσει γι' άγάπη, μά άν σοφ τό έλεγα, δέν θά με πίστευες κ' θά μούλεγες: «Τίνος τά πούλά αυτά; Τί είσαστε σεεις ή γυναίκες! Μάς περιτέ για κορόϊδα...» Κι' έτσι ζν εϊτα και και σ' άφησα νά νομίσω ότι ή θελες...

«Πόσο θάθελα νά σοφ φώναξα: «Πάρε με μακριά από τό Παρισι, σ' ένα μέρος ήσυχου, σ' ένα σπιτάκι έξοχικό, κράτησέ με τά διάφορα έγγραφα της οικογενείας της. Ξαφνικά, μέσα σ' αυτά θρήκε τό πιστοποιητικό του γάμου της μητέρας της μέ τόν ήθοσιο Ρουσσώ. Παραξενεμένη ζήτησε διάφορες πληροφορίες κι' έτσι έμυθε όλη τήν τρινωδία τού πατέρα της. Πήρε λοιπόν τήν άπόφασι νά τόν Ξαναθρή και νά τόν κάνη εύτυχιόμηνον. Και πράγματι, μετά έξη μήνες, ένα γράμμα από τό Μοντεβίδεο τήν πληροφορούσε ότι ο πατέρας της ζούσε εκεί κάτω σε άθλια οικονομική κατάσταση. Η Λουίζα τού έστειλε τότε άφθονα χρήματα και μέ θερμά λόγια τόν παρακαλούσε νά γυρίση στή Νέα Υόρκη.

Ο Λουί Ρουσσώ Εέχασε όλη τήν τραγική ζωή του. Αυτό τό γράμμα της κόρης του, τήν όποια δέν είχε γνωρίσει τού έβωσε δυνάμει και τού Ξαναχάρησε τήν χαρά και τήν εύτυχία. Πήρε τό πρώτο υπερασκέτιο κι' έπέστρεψε στήν Νέα Υόρκη, στήν όποια άλλοτε τόσο είχε δοσάσθ. Η κόρη του τόν παρελάβε από τό πλοίο και τόν άδήςησε στο μέγαρό της. Και σήμε, α ο Λουί Ρουσσώ εινε ο πιο εύτυχιόμηνος πατέρας τού Νέου Κόσμου, γιατί έγει μιά πεντάμορφη κόρη πού τόν λατρεύει και γιατί ή ζωή του έχει πάλι ένα μεγαλό σκοπό: νά προστατέη και ν' άποκαταστήση τό παιδί του.

ΤΖΩΝ ΠΗΡ ΣΟΝ

κοντά σου λίγο καιρό, λίγες θδομάδες, λίγες μέρες...Ίσα-Ίσα για νά άντικρύσω λίγο τόν σαρανθό, άκουμπώντας στον ώμο σου... Ίσα-Ίσα για νά ζήσω τό ύπόλοιπο της ζωής μου μ' αυτή τήν άνάμνησι...τού Παρισιού...»

«Μά τό γέλιο σου κάθε φορά πού σοφ μιλούσα τρυφερά μ' έκοβε στή μέση...και σιγά-σιγά έπαυσα νά λέω αυτό πού αισθανόμουν... Σ' άφησα νά σέρνης τήν άγάπη μας στα θρωμερά κέντρα χωρίς νά διαμαρτύρωμαι πειά...

«Πόσο θά σε συχαίνωμηνον, Ρομπέρ, άν δέν σ' αγαπούσα... Άγάπη... Μπορώ και μεταχειρίζομαι πειά έλεύθερα τή λήξή αυτή, πού τήν κοροιδεύεις πάντα... τή λέξι αυτή πού ξεχειλιζει μέσα μου και δέν τολμούσα νά τήν προφέρω...

«Ρομπέρ, Ρομπέρ, γιατί νά μη θέλησής νά κυττάξης ποτέ μέσα μου; Πόση καλωσύνη θαδρισες, πόση τρυφερότητα!... Σκεπτόσουνα τουαλέτες, σουπέ, κούρες, ντάσιγκ, βάτρας, μά δέν σκέφθηκες ποτέ, Ρομπέρ, πώς δέν ήμουνα γεννημένη για μία τέτοια ζωή. Πώς με παραγνώρισες, αγαπημένη μου, πώς δέν θέλησες νά δής ποτέ σ' έμένα τίποτ' έλλο παρά μιά κέντραλούδα πού πρέπει νά τήν ντύνουσι τάν χρυσα...

«Ότι ήταν έπιπόλαιο, ότι ήταν φεύτικο, τό θαύμαζες στις άλλες γυναίκες κι' έγω μ' όλη μου τή άδέξια ειλκρινεία σου λέγα πάντα:

«Δέν είμαι ή γυναίκα πού σοφ ταιρίαζα, μά σ' αγαπώ, Ρομπέρ, σ' αγαπώ όσο δέν θά σ' αγαπήση καμμιά άπ' αυτές...»

«Τί νά τήν κάνω μιά τέτοια άγάπη;» μούλεγες μέ τή σκληρότητα πού σ' έχαρκατίζε. «Είσαι πληκτική σαν τόν γάμο... Γι' αυτό δέν θέλησα ποτέ μου νά παντρευθώ...»

«Πώς μ' έπληγώσες, Ρομπέρ, πόσο θαθεία μ' έπληγώσες! Κι' έπνιγα τά δάκρυά μου γιατί ξέρω πώς οι άνδρες θαρεϊοδται τά κλάματα. Έκανα πώς είμαι εύθυμη, αδιάφορη κ' ήσοινα ένθωοισασμένους ποδγες καταφέρει νά με άπαλλάξής από τούς κρωματισμούς της δεκάρας.

«Ε λοιπόν, φθάνει πειά! Άς πάμη αυτή ή φριχτή κομωδία... Δέν άντέχω πειά... Δέν έγω πειά τή δύναμι νά παλεύω. Δέν φταις έσύ, αγαπημένη μου, φταιει ή μοίρα πού ένωσο τούς δρόμους μας, άφού διαφέραμε τόσο ο ένας από τόν άλλον... Θ' άπορήσης όταν μάθης ότι σκετίζηκα για σένα, γιατί δέν μπορούσα πειά ν' άνθέξω στήν διασκεδαστική ζωή πού μούκανες, μά ήσως αυτό σε κάνει νά καταλάβης πώς ύπάρχει στή ζωή και κάτι πού λέγεται «καρδιά», κάτι πού όταν ραγισή σπάζει...πεθαίνει...»

«Σ' άφίνω, άγάπη μου, δίχως κακία, δίχως σκηνές, δίχως κλάματα...Έ-οι όπως ήθελες...Κανεις δέν θά μνηή γιατί πεθανά... Κανεις άλλος από σένα...»

«Άφού πεθαίνω τόσο διακριτικά, χωρίς νά σ' ενοχλήσω καθόλου, πές μου τουλάχιστον πώς δέν θά γελάσης, πώς δέν θά κοροιδεύης και πώς δέν θά με ξεχάσης πολύ-πολύ γρήγορα... Σ' αγαπώ, Ρομπέρ, σ' αγαπώ, πεθαίνω για σένα!...»

Η Άννα σου
MARCEL PREVOST

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τόν προσεχή Ίουλιον συμπληρώνονται πεινήτα χρόνια από τότε πού ο Παστέρ εφάρμοσε για πρώτη φορά σ' ένα ασθενή τόν αντιτυλοσικόν όρρο του. Ο ασθενής αυτός ζή άκόμα, εινε 62 έτων και ύπηρετεί ως θυρωρός στο Ίνστιτούτο Παστέρ.

Στό Μιλάνο έγινε προ ήμερών ένας παράδοξος γάμος. Κά ποιος γέρος, ο Φρατζέσκο Ντεπόλλα άλαντοπόιός, 80 έτων, παντρεύτηκε μιά συνομήλικόν του, τήν όποια...είχε Ξαναπαντρευτή προ 50ετίας και τήν είχε χωρίσει.